

Arrest

**nr. 124 756 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Argentijnse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 13 april 2010 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 27 april 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 29 juni 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoeker dient op 9 augustus 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. De aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 10 november 2011 ontvankelijk verklaard.

1.5. Bij arrest van 22 november 2011 met nummer 70 377 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 9 december 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 19 december 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.08.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 10.11.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door [B.G.] die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch verslag arts-adviseur d.d. 04.12.2013)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag ongegrond zou zijn omdat de ziekte van verzoeker niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 04.12.2013.

In dit advies wordt geponeerd [...]

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetsebepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

*Dit artikel bepaalt letterlijk:
[...]*

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt gemotiveerd en ook advies wordt verstrekt inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven, waaromtrent wordt gesteld dat deze hypothese niet aan de orde is. Er wordt evenwel geen enkel advies gegeven noch gemotiveerd in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit.

Tevens wordt ten onrechte al te gemakkelijk overgegaan tot de bewering dat geen sprake zo zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van art. art. 9 TER § 1 VW beperkt tot de eerste hypothese, weze personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaken voor het leven van de persoon, terwijl er hetzij geen enkel onderzoek is gebeurd naar de overige hypotheses voorzien in dit artikel.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat er geen sprake is van een onmiddellijk levensbedreigende ziekte, en op basis van deze beperkte beoordeling afleidt dat er geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, is dan ook niet correct en schendt de motiveringsplicht.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categoriën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens ongegrondheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en verzoekers niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing."

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel als volgt toe:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurs-handeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingen-zaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand niet direct levensbedreigend is, er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is."

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij stelt als volgt:

"In het verzoekschrift tot het bekomen van medische regularisatie werd expliciet op basis van het gevoegde standaard medisch getuigschrift geargumenteed dat in het geval de behandeling zou worden stopgezet, er dan sprake zou zijn van een ernstige verslechtering van de toestand.

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het is om die reden dat heel specifiek dient onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 04.12.2013.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen enerzijds dat er geen aandoening van levensbedreigende aard aan de orde is, en verder de blote bewering dat geen sprake is van een gevaar voor de fysieke integriteit en er geen sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat er alleszins door de adviserend geneesheer tevens standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van verzoeker juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst én er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor zijn ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, én er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoeker, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan door de adviserend geneesheer, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;”.

2.2.1. De middelen worden, gelet op hun nauwe samenhang, samen behandeld.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), waarvan de bepalingen correct worden weergegeven door verzoeker, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer van 4 december 2013, vastgesteld dat uit het voorgelegde medische dossier niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf. Hij stelt aldus vast dat de door verzoeker aangevoerde medische problematiek niet kan worden weerhouden om een verblijfsmachtiging toe te staan.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht op basis van welke concrete vaststellingen deze tot zijn advies is gekomen. De ambtenaar-geneesheer stelt zo vast dat verzoeker lijdt aan een matig ernstig posttraumatisch stresssyndroom met een toestand van overspanning. Hij geeft aan dat de voorgelegde medische attesten van 3 augustus 2011 melding maken van een medicamenteuze behandeling en van psychotherapie en van een duur van de noodzakelijke behandeling van 6 maanden. De ambtenaar-geneesheer stelt vast dat de voorziene behandelingstermijn is verstreken en dit zonder dat bijkomende medische getuigschriften werden voorgelegd met aanvullende informatie over het doorgemaakte trauma en/of aangaande de verdere evolutie van het psychiatrisch toestandbeeld en/of aangaande een bijkomende en huidige lopende noodzakelijke medische behandeling en opvolging. Tevens maakt de ambtenaar-geneesheer, wat een eventuele psychotische decompensatie of een eventuele suïcidedreiging betreft, melding van het gegeven dat niet blijkt dat een hospitalisatie in de psychiatrie noodzakelijk is geweest en dat ook op dit punt geen aanvullende attesten werden voorgelegd. Gelet op het voorgaande besluit de ambtenaar-geneesheer dat de ingeroepen aandoening noch een voldoende graad van ernst heeft in de zin van artikel 3 van het EVRM noch een aandoening betreft zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf. Hij stelt dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst of verblijf.

Aldus kan niet worden vastgesteld dat enkel werd voorzien in een motivering omtrent het risico voor het leven en evenmin dat uit de enkele vaststelling van het ontbreken van een onmiddellijk levensgevaar wordt afgeleid dat geen van de toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zich voordoet. Verzoeker gaat aldus voorbij aan de gegeven motivering dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat de ingeroepen aandoening een risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt en evenmin een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien geen adequate

behandeling voorhanden is en waarbij uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van het gegeven dat de voorziene behandelingstermijn is verstreken en geen aanvullende stukken werden voorgelegd dat de aandoening sindsdien nog enige verdere behandeling vereist. In deze situatie blijkt niet dat enige verdere motivering zich opdrong en voormelde motivering niet afdoende is in het licht van de verschillende toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande motivering, kan verzoeker ook niet voorhouden dat slechts sprake zou zijn van een stereotiepe motivering, dat zomaar zonder bijkomende motivering werd aangegeven dat niet is voldaan aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of dat de argumentatie volledig vaag en nietszeggend is. Zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit loutere feit op zich ook nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Het enkele feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn conclusie tevens verwijst naar de vereiste graad van ernst conform artikel 3 van het EVRM, dat een directe levensbedreiging zou vereisen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat uit een lezing van het medisch advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer bij zijn analyse van het medisch dossier tevens een afdoende motivering heeft voorzien in het licht van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker toont aan de hand van zijn uiteenzetting geen schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.4.3. In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt tevens dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet aldus volgende toepassingsgevallen:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

In casu verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond omdat geen ziekte voorligt die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt en evenmin een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien geen adequate behandeling voorhanden is in het herkomstland. Ter staving van de bestreden beslissing, en overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, wordt verwezen naar volgend advies van een ambtenaar-geneesheer van 4 december 2013:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 09.08.2011

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 2 medische getuigschriften d.d. 03/08/2011, opgesteld door dr. [G.B.], psychiater.

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 03/08/2011.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat deze 25-jarige man zich in augustus 2011 met een matig ernstig posttraumatisch stress-syndroom met een toestand van overspanning presenteerde.

De geconsulteerde psychiater, dr. [B.], maakte melding van een medicamenteuze behandeling met Sipralaxa (farmaceutische stof escitalopram: een antidepressivum) en Inderal Retard (farmaceutische stof propranolol: een beta-blokker) en van psychotherapie. Hij attesteerde verder dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling 6 maanden bedroeg, dat de prognose af te wachten viel en dat psychotherapeutische begeleiding noodzakelijk was.

De vooropgestelde behandelingstermijn (6 maanden) is verstreken. We beschikken ook niet over bijkomende medische getuigschriften/verslagen met aanvullende informatie aangaande het doorgemaakte trauma dat aan de basis ligt van het beschreven posttraumatisch stress-syndroom (precieze aard/omstandige omschrijving van het onderliggende trauma + wanneer opgetreden) en/of aangaande de verdere evolutie van het psychiatrisch toestandbeeld onder behandeling na augustus 2011 en/of aangaande een eventuele bijkomende en huidige lopende noodzakelijke medische (psychiatrische) behandeling/opvolging in dit verband. Uit de voorgelegde medische getuigschriften blijkt alleszins ook niet dat een hospitalisatie psychiatrie noodzakelijk was, in verband met een eventuele psychotische decompensatie of een eventuele reële suïcidedreiging en door de betrokkene werden in deze context ook na augustus 2011 geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen ter beschikking gesteld.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. De

aangehaalde psychiatrische problematiek (posttraumatisch stress-syndroom) wordt niet bevestigd door noodzakelijke beschermingsmaatregelen. Er blijkt niet dat het achterwege blijven van een eventuele lopende psychiatrische behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging; de vooropgestelde behandelingstermijn is verstreken.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij – onder verwijzing naar een gedeeltelijk citaat van het medisch advies – betoogt dat de ambtenaar-geneesheer zich ertoe heeft beperkt te stellen dat de aandoening in casu niet direct levensbedreigend is en hieruit vervolgens heeft afgeleid dat geen ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorligt. Dit gestelde vindt geen steun in het medisch advies. Verzoeker gaat aldus volledig voorbij aan de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer dat uit de voorgelegde medische getuigschriften opgesteld in 2011 blijkt dat de duur van de noodzakelijke behandeling slechts zes maanden bedroeg en deze termijn op het ogenblik van het opstellen van het medisch advies reeds ruimschoots was verstreken zonder dat bijkomende medische getuigschriften werden voorgelegd dat de aandoening sindsdien nog een verdere behandeling vereist. De ambtenaar-geneesheer gaf hierbij ook aan dat evenmin bijkomende medische getuigschriften werden voorgelegd met aanvullende informatie over het doorgemaakte trauma en/of aangaande de verdere evolutie van het psychiatrisch toestandsbeeld. Tevens maakte de ambtenaar-geneesheer, wat een eventuele psychotische decompensatie of een eventuele suïcidedreiging betreft, melding van het gegeven dat niet blijkt dat een hospitalisatie in de psychiatrie noodzakelijk is geweest en dat ook op dit punt geen aanvullende attesten werden voorgelegd. Aldus dient te worden aangenomen dat de ambtenaar-geneesheer zich geenszins beperkte tot een motivering dat geen directe levensbedreiging blijkt, of tot een onderzoek in deze zin, doch een ruimer onderzoek voerde waarbij een motivering werd voorzien die kan volstaan in het licht van de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Specifiek wat de tweede component van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet betreft, blijkt zo niet dat enig verder onderzoek zich opdringt in de situatie dat de ambtenaar-geneesheer tot de vaststelling komt dat niet blijkt de ingeroepen aandoening nog een behandeling behoeft.

De Raad herhaalt dat het enkele feit dat zowel de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies als verweerder in de bestreden beslissing bijkomend vaststellen dat de vereiste graad van ernst conform artikel 3 van het EVRM, dat een directe levensbedreiging zou vereisen, niet is bereikt, geen afbreuk doet aan het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer in casu in zijn medisch advies een ruimer onderzoek doorvoerde in het licht van het gehele toepassingsgebied artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker voormelde vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer niet betwist. Hij brengt ook actueel geen stukken aan waaruit blijkt dat na de voorziene behandelingsduur van zes maanden nog een verdere behandeling vereist was. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer op basis van de vaststelling dat uit de voorgelegde medische stukken niet blijkt dat een verdere behandeling van de aandoening zich actueel nog opdringt, niet kon besluiten dat noch een aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het herkomstland (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet daarnaast geenszins dat in alle gevallen moet worden onderzocht of er een adequate behandeling bestaat voor een medisch probleem in het land van herkomst van een vreemdeling. Wanneer de controlearts oordeelt dat op basis van de voorgelegde medische stukken niet blijkt dat de ingeroepen aandoening nog een verdere behandeling vereist waardoor ook niet blijkt dat deze nog aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, blijkt niet dat er op hem alsnog een plicht rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete argumenten aanbrengt die van aard zijn afbreuk te kunnen doen aan voormeld medisch advies waarop de bestreden beslissing steunt.

De Raad benadrukt ook dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdelingen aangebrachte medische gegevens uitsluitend behoren tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

Waar verzoeker nog betoogt dat steeds een standpunt dient te worden ingenomen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en de ambtenaar-geneesheer deze dient te appreciëren, merkt de Raad op dat de ambtenaar-geneesheer dit heeft gedaan. Hij gaf immers aan dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst, nu niet blijkt dat de aandoening nog een behandeling behoeft en aldus geen gevaar blijkt voor het leven en de fysieke integriteit en evenmin blijkt dat deze aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf. De stelling van verzoeker dat de gevolgen van een stopzetting van de behandeling niet werden nagegaan, gaat voorbij aan voormelde motivering en kan niet worden aangenomen. Kernbetoog van de ambtenaar-geneesheer is immers dat uit de voorgelegde medische stukken niet blijkt dat de ingeroepen aandoening nog een behandeling vereist nu de behandelingsduur ruimschoots is verstreken, gegeven dat verzoeker niet betwist, waardoor niet blijkt dat er sprake is van een stopzetting van de behandeling. Er blijkt in casu geenszins dat een ruimere beoordeling zich opdroeg gelet op de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het door verzoeker gestelde dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen hun oorsprong vinden in traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst vermag aan het voorgaande evenmin afbreuk te doen. In dit verband kan bovendien worden vastgesteld dat in de attesten van 3 augustus 2011 geenszins uitdrukkelijk de link wordt gelegd tussen de ingeroepen aandoening en bepaalde gebeurtenissen in het land van herkomst. Verzoeker gaat aldus ook volledig voorbij aan het gestelde in het advies van de ambtenaar-geneesheer dat geen bijkomende stukken werden voorgelegd met aanvullende informatie over het doorgemaakte trauma, waaronder de precieze aard, een omstandige omschrijving van het onderliggende trauma en wanneer het is opgetreden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Er blijkt niet dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid. Verzoeker toont evenmin aan dat een incorrecte toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd gemaakt.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.4.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4.4. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

3.4.5. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoeker om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van medische problemen ongegrond worden verklaard omdat geen aandoening blijkt in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM impliceert niet dat een vreemdeling het recht heeft om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567).

Daarnaast dringt de vaststelling zich in ieder geval ook op dat verzoeker er niet in is geslaagd aan te tonen dat verweerder ten onrechte zou hebben besloten dat de ingeroepen aandoening geen voldoende ernst heeft om aanleiding te kunnen geven tot een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Gelet op de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dringt de vaststelling zich op dat de toepassingsvoorwaarden van dit wetsartikel ruimer zijn dan die van artikel 3

van het EVRM. Zo kan enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). Verzoeker blijft in gebreke dergelijke uitzonderlijke humanitaire redenen met concrete argumenten aannemelijk te maken.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden weerhouden.

3.4.6. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS